

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 5

květen 1999

Cena: 8 Kč

Tys milostí Boží byla naplněna – a za matku Boží byla vyvolena –
– aby z tebe, Panny čisté a pokorné – narodil se vůdce cesty
spasitelné – Panno pokorná... (ze zpěvníku M. Handleho z r.1622)

Z obsahu:

XIX. setkání
mládeže

(str. 4)

Plenární sněm církve

(str. 6)

Setkání s šéfredakto-
rem časopisu Duha

(str. 7)

Farní kroniky
ano či ne

(str. 8)

Naši bohoslovci:
Petr Fadrhons

(str. 11)

Žehnání ve stáří

(str. 14)

Čtvrt století od smrti kar. Trochty

Praha: 25 let od smrti kardinála Štěpána Trochty, salesiána, si připoměli členové řeholní kongregace Salesiánů Dona Boska spolu s představiteli církevního i politického života slavnostní akademií v salesiánském divadle v Praze-Kobylisích ve čtvrtek 15. dubna od 17.00 hodin. Slavnosti se zúčastnili mj. apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa, pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk a litoměřický biskup Josef Koukl.

Program akademie:

* přednáška „Štěpán Trochta a dnešek“ (M.R. Křížková a R. Kvíz)

* Svatba v Káně (mažoretky ze Slušovic),

* hudební intermezza (Schola Benedicta)

* mše v kostele sv. Terezie z Lisieux od 19.00 hodin

Vzpomínková slavnost u příležitosti 25. výročí úmrtí kardinála Trochty se konala (11. 4.) také v jeho rodišti – ve Francově Lhotě na Valašsku.

Štěpán Trochta se narodil 26. 3. 1905 ve Francově Lhotě. Od roku 1925 do svého zatčení v r. 1942 se věnoval výchově mládeže a zakládání salesiánských ústavů v Ostravě, Praze-Kobylisích a Pardubicích. Léta 1942–45 prožil v nacistických koncentračních táborech. V r. 1947 byl jmenován papežem Piem XII. sídelním biskupem v Litoměřicích; v r. 1948 jednal s vládou jménem biskupů. Od r. 1950 byl v internaci, v r. 1954 byl odsouzen na 25 let za „velezradu a vyzvědačství“. V r. 1960 byl amnestován, poté pracoval do r. 1968 jako pomocný stavební dělník. Teprve v době „Pražského jara“ se mohl vrátit do svého biskupství. V r. 1969 byl papežem Pavlem VI. jmenován členem kardinál-

ského sboru, což bylo zveřejněno teprve v r. 1973. Zemřel náhle po dlouhotrvajících policejních výsleších a šikanách 6.4.1974.

Štěpán Trocha byl jedním z mnoha kněží, kteří obstáli v dobách pronásledování a útlaku a vydali tak svědectví věrnosti svému povolání.

Biskupové Evropy na Montserratu

Montserrat (Španělsko): V závěrečném komuniké z jednání evropských biskupů odpovědných za oblast sdělovacích prostředků na téma zvěstování evangelia v informační společnosti, které se konalo 7.–10. 4. ve španělském poutním místě Montserrat, se uvádí: „Shromáždili jsme se v těchto dnech, které jsou tak tragické pro kosovský lid, abychom svým způsobem přispěli k budování Evropy. Jsme si vědomi, že použití nových technologií nemůže zastavit konflikty, může však přispět k povzbuzení mezinárodní solidarity, a zmírnit tak následky těchto konfliktů. Tento tragický konflikt nám také připomíná, jak je důležitá skutečná nezávislost a svoboda sdělovacích prostředků.“

Mezinárodní kongres organizovala komise pro média Rady evropských biskupských konferencí (CCEE), které předsedá pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Podle jeho slov je třeba překonávat nedorozumění a podporovat rozvoj lepších vztahů mezi církví a pracovníky v oblasti sdělovacích prostředků.

Biskupové také zdůraznili nutnost vzdělávání tvůrců i příjemců produktů v oblasti sdělovacích prostředků.

Naše diecéze Královně máje

Květen je Jejím měsícem, měsícem Královně máje. Kde jsou v naší diecézi ta místa, na která putovávali naši předkové? Vždyť právě tam bývaly, jsou a budou vyslyšeny naše modlitby a prosby. Nejčastěji tato místa vznikla proto, že na nich došlo k nějakým zázračným projevům Boží moci nebo nějaké zjevení.

V Litoměřické diecézi, která vznikla roku 1655, je 68 farních a 27 filiálních kostelů zasvěcených Panně Marii spolu s 88 kaplemi.

Nejznámějšími poutními místy jsou: Bohosudov u Teplic – bazilika minor. Dále Bozkov u Semil, Filipov u Rumburka, Hejnice v okrese Liberec, Dolní Ročov u Loun, Křešice u Litoměřic, Květnov v Krušnohoří a Vilémov – Velký Šenov ve Šluknovském výběžku.

Tato místa většinou známe, ale kdo ví, že je v naší diecézi ještě spousta dalších poutních svatyní místního významu? Zde je jejich stručný přehled pro případnou pouť:

Andělská Hora u Chrastavy, Bezděz, Boží voda u Mladé Boleslavi, Březno u Chomutova, Cínovec, Česká Kamenice, Horní Jiřetín, Horní Police, Charvátce u Budyně nad Ohří, Chomutov, Chorušice, Jezeří, Klášterec nad Ohří, Kostomlaty pod Milešovkou, Krupka, Ruprechtice, Liběšice u Žatce, Mariánské Radčice, Milíře, Mírkov u Ústí nad Labem, Sněžná, Svěbořice, Svojkov u Sloupu, Teplá u Lovosic, Údlice u Chomutova, Vintířov u Kadanež a Zahražany.

(zpracováno podle knihy H. Koutecké “Stručný místopis Mariánské úcty...” Portál 1992)

Václav Zeman – Ml. Boleslav
redakčně upravil P. Michal Podzimek

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost, Janov nad Nisou 41, 468 11,
tel./fax. 0428/380 015

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý, Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: redakce

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce – roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník IV., číslo 5

Datum vydání: 2. 5. 1999

Uzávěrka příštího čísla 9. 5. 1999

Cena jednoho čísla: 8 Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v květnu

narozeniny

- 3.5. P. František Opletal — 69 let
- 5.5. P. Beno Roosler — 68 let
- 6.5. P. Klement Ruisl — 79 let
- 7.5. P. Antonín Sporer — 59 let
- 8.5. P. Jan Valík OSB — 68 let
- 10.5. P. Miroslav Šimáček — 48 let
- 11.5. P. Jiří Veith — 42 let
- 14.5. P. David Bouma — 28 let
- 16.5. P. Zdeněk Bonaventura Bouše OFM — 81 let
- 18.5. P. Štefan Pilarčík — 35 let
- 20.5. P. Karel Havelka — 46 let
- 21.5. P. Oldřich Kolář — 39 let
- 23.5. P. Václav Vlasák — 53 let
- 23.5. P. Mojmír Melan — 77 let
- 23.5. jáhen Miroslav Kloz — 47 let
- 25.5. jáhen Václav Vaněk — 47 let
- 26.5. P. Jan Bečvář — 75 let

výročí svěcení

- 14.5. P. Augustín Štěvica — 5 let
- 16.5. P. Bohuslav Bártek — 3 roky
- 16.5. P. Jan Jucha MS — 7 let
- 20.5. P. Henryk Kuman MS — 15 let

Duchovní slovo

Maria

Chtěl bych vám připomenout jednu zajímavou věc: starozákonní proroci předpovídali o mesiášském království tak úžasné věci, že to přímo vzbuzovalo touhu se toho dožít. Předpovídali, že to bude doba hojnosti a pokoje, vidiny ráje se rýsovaly takřka před očima – vzpomeňte třeba Isaiášovo proroctví o tom, jak lidé “zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože a že válce se již nebudou učit”, protože všechny naplní poznání Hospodina. A splnila se ta proroctví? Lidé válčí dodnes a zabíjejí se čím dál víc. A přesto by se ta proroctví splnila, kdyby lidé naplnili podmínku, na které to záviselo – totiž že opravdu přijmou Boha za svého Pána, a jeho řád za svůj životní program.

Stejně tak to platí dnes: lidé by se dočkali míru a pokoje, svět by se stal lepším, kdybychom se za to modlili, kdybychom víc prosili a kdybychom vyprošovali poznání Boha a jeho lásky sobě i druhým. Pak by se ani nerozpakovali Boha přijmout a žít podle jeho vůle.

Zvlášť když máme a známe tak krásnou a velkou modlitbu jako je modlitba Růžence. Kdo tuto modlitbu neuznává, ten toho ještě málo ví o Kristu a jeho evangeliu a Panně Marii. Ten je stále ještě dítětem, které, jak víte, nemá ještě samostatné myšlenky, ale jen hračky, kterými se musí zaměstnávat. Ale dospělý křesťan se už umí zamyslet nad životem Krista a jeho Matky, zvlášť když nám ten jejich život přibližují evangelia v těch patnácti krásných obrazech jednotlivých tajemství.

Kdyby tak aspoň věřící poznali, jaká bohatství se pro ně skrývají v této modlitbě. Nevěřící ať si o ní myslí co chtějí, když mají ve své nevědomosti zato, že to je jen mechanické odříkávání. Ale kdyby aspoň věřící poznali, kolik milostí mohou touto modlitbou získat pro sebe i pro jiné, když se v rozjímání při této modlitbě zamýšlejí nad tím, co všechno pro nás Kristus vykonal, když žil na této zemi mezi námi, čemu učil a co všechno vytrpěl pro naše dobro časné i věčné. A když se zároveň mohou zamýšlet nad tím, jak to všechno s ním prožívala i jeho Matka, Panna Maria, jejímž prostřednictvím si to zároveň můžeme vyprošovat, abychom to dokázali i my.

Ručím vám za to, k jakému zázraku by došlo, jak by lidé začali vypínat televizory s nemravnými scénami na obrazovkách a místo toho volili obrazy tajemství modlitby růžence. Svět by se konečně začal vynořovat z bahna, které jej dusí, konečně by poznal krásu Boží velebnosti a už by se víc nezdráhal si ji zamilovat a trvale s ní zůstat.

Neváhejme přijmout výzvu dnešní růžencové slavnosti, neváhejme být, žít, modlit se “spolu s Marií, Ježíšovou matkou”!

P. Angelik Mička – magistr kleriků – Olomouc

Kanina má nový zvon

V neděli Zmrtvýchvstání Páně požehnal P. Antonín Audy v obci Kanina na Kokořínsku zvonek na obnovenou zvonici. Církevní obřad byl závěrem slavnosti, kterou při příležitosti opětovného zřízení zvonice pořádal obecní úřad. Zvonice byla totiž úmyslně zbořena v padesátých letech.

Jak řekl duchovní otec P. Audy, je obnovení zvonice

jedním z kroků na cestě obnovy lidských srdcí, na kterou bude zvát. Zazvonit na tento zvon však nebylo o slavnosti možné; provaz od zvonu byl záměrně schován, protože na něj po opravě kaple zvonily děti.

Svěcení zvonu se účastnilo přibližně 60 občanů, převážně rekreatů.

-red-

XIX. diecézní setkání mládeže v Litoměřicích

Do Litoměřic na XIX. diecézní setkání mládeže se sjelo v sobotu před květnou nedělí přes tři stovky mladých lidí. Program začínal v 9,00 hodin v kině Máj písněmi. Všichni účastníci se navzájem přivítali písní, kde se vyvolávaly jednotlivé farnosti a k těm se hlasitým voláním vždy mladí přihlásili. Pak následovala modlitba, vedená otcem biskupem, aby tak společně s mladými přivítal a pozval mezi sebe našeho Otce.

Celé dopoledne pak provázely různé scénky, které si připravili sami mladí, písně, slovo otce biskupa k mottu setkání "Otec vás miluje" a také se účastníci mohli dovědět, co je to plenární sněm. Během dopoledne se všichni mladí mohli zapojit do programu pomocí netradiční pohádky o žadnohlavém drakovi s pěti-metrovým ocasem, kde učin-

kovalo v kostýmech asi 15 lidí. Zde mladí v hledišti svým hlasováním, vstáváním, voláním a notováním písně rozhodovali, jak se má děj odvíjet.

V odpoledním programu byli mladí rozdělení v malých skupinkách, přibližně po 20 lidech. V nich se mladí pod vedením studentů Teologického konviktu a některých animátorů z Liberce mohli navzájem osobně seznámit. V těchto skupinkách se hrály nejen seznamovací hry, zpívalo se a nakonec skupinky vyvrcholily rozhovory o farnosti. O tom, jaká je situace v různých farnostech, co mladí od farnosti očekávají a co jí mohou naopak nabídnout. Jednotlivé skupinky nakonec vyslovily poselství a vzkazy, které chtěly dát dalším mladým. Po mši svaté, která zakončovala celé setkání, si tak každý odnesl ze skupinek sepsané poselství a vzkazy do svých domovů.

více na straně 9

Svatá Hora 1999

Svědčit našemu národu

Jedním nechvalným prvenstvím našeho národa je míra ateizace. Když k tomu připočteme přímo hrůzostrašné předsudky o církvi, a to hlavně té katolické, je to dosti tvrdý oříšek pro evangelizaci. Co dělat?

Jistě ne jedinou, ale určitě vyjímečnou příležitostí je zde Celostátní setkání mládeže na Svate Hoře od 17. do 22. srpna. Sejde-li se na tomto malebném poutním místě několik tisíc převážně věřících mladých lidí se svými biskupy, půjde o veliké svědectví víry. Media jistě zaznamenají tuto

akci. Pro mnoho lidí se shromáždění mladí lidé stanou příčinou hlubšího zamyšlení. Vždyť je tolik mladých, kteří se modlí. Bude to takové shromáždění mládeže, kde se nerozbijí výkladní skříně, ale kde se mladí snaží hledat hluboké mravní principy. Mladí, kteří přijedou v srpnu, vydají před národem důležité svědectví víry. Půjde o signál, že Kristus je aktuální i dnes a že církve je mladá a má co říci i současné společnosti.

Přihlášky je možno zasílat na jednotlivá diecézní centra mládeže nebo přímo na Sekci pro mládež, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

P. Jan Balík

Výsluní u Chomutova

...prosí o podporu při snaze opravit katastrofálně poničený kostel v obci. Obec se nachází v ekologicky nejhůře postižené části Krušných hor na náhorní plošině bezprostředně v sousedství elektrárny... Obec postavila kostel v polovině minulého století. Po dlouhodobém chátrání v době komunistického režimu vyhořel v roce 1981. Dnes jeho mohutné trosky kamenných zdí bez omítek připomínají spíše romantickou zříceninu zámku než kostel a byly zde natočeny úvodní záběry nedávno uvedeného českého filmu Zapomenuté světlo. V roce 1997 skupina místních nadšenců založila tuto nadaci pro opravu

kostela. Pokud máte zájem o pomoc při záchraně tohoto obecního majetku a dědictví minulosti, kontaktujte předsedkyni nadace na adrese "Obecní úřad Výsluní" PSČ: 43183 -MP-

NADACE
KOSTEL SV. VÁCLAVA

Obecní úřad VÝSLUNÍ
Tel.: 0396/94121

Růžena Netoličková
předsedkyně nadace

Dětský den v Mladé Boleslavi

...proběhl 10. dubna pro celý vikariát. Bohužel již bylo po uzávěrce tohoto čísla, proto podrobnou zprávu přinese ve v příštím čísle.

Velikonoční Pascha v Hejnicích

Na Zelený čtvrtek si poslední večeri Páně připomnělo v Hejnicích asi sedmdesát věřících tak, aby se co nejvíce podobala židovským zvykům. V refektáři bývalého kláštera, který je upravován na pastorační středisko, se po mši Zeleného čtvrtku účastníci této

netradiční Paschy sešli okolo stolu prostřeného nekvašeným chlebem a vínem. Za vedení hejnického duchovního otce P. Rabana jedli velikonočního beránka s hořkými bylinami tak, jak to Židé konají už tisíce let.

Židovské Velikonoce připomínají vyjití Izraelského národa z Egypta. Dění kolem svátečního stolu je obřadem s přesně stanoveným průběhem, při kterém se kromě jídla také předčítají události exod

-Mac-

Euroregionální spolupráce

Na základě pozvání z německého Budyšina se ve dnech 12.-14.3. 1999 vypravila z Jablonce nad Nisou delegace čtyř žen, které za různé aktivity zastupovaly naše město na setkání žen s názvem "Dílňky budoucnosti". Jednou z nich byla vedoucí místní jabloncké charity Mgr. Květoslava Jakubalová.

Pro naši charitu je cenné zejména to, že jsme získali kontakt na ženy činné v soci-

ální sféře v Budyšíně a okolí a na ústavy pro mentálně postižené děti, se kterými mají zájem navázat spolupráci naše ústavy z Horního Maxova, Jabloneckých Pasek a také naše maminky s postiženými dětmi.

Příští setkání v roce 2000 se na popud zástupkyně města Mgr. Paukrtové bude konat v Jablonci nad Nisou.

Mgr. K. Jakubalová

Loreta Kosmonosy

Minulý měsíc jsme opět po několika letech měli možnost vnímat atmosféru uvnitř Lorety v Kosmonosích. Při příležitosti křesťanského svátku Zvěstování Panny Marie zde 25. března slavil mši pan farář Jiří Veith. Zázitek umocnil i procítěný přednes aktuální básně jednoho účastníka a pak především zpěv sympatických kněží Michala Podzimka a Jaroslava Konečného. Zpěv měl totiž tak povznášející účinek a na nás zúčastněné působil tak mocně, že jsme měli dojem, jako bychom zpívali všichni, a to přímo srdcem. V té chvíli nebylo nic jednoduššího než krásně zpívat a cítit se tak součástí celého mi-

lého společenství. To ale není nic nového pro našince, počítajícího se mezi ovečky bakovského Jiřího Veitha, který své mše zpěvem na úrovni zpešťuje pravidelně. Všechny černé myšlenky se tak snadno podaří zahnat. Věřím, že jsme se tehdy všichni nějak vnitřně radovali, ještě teď mi je při vzpomínce velmi příjemně a moc se těším na další podobné setkání. Dík patří i panu Landroví z Kosmonos, správci této jedinečné historické památky, k jehož povinností bude od nynějška patřit každou sobotu a neděli odpoledne zpřístupnit Loretu veřejnosti. Uvidíte, že i malá procházka těmito prostorami přináší trochu klidu do našich duší.

Marie Kožíšková,
Bakov n. Jiz.

Setkání církevních hnutí s biskupy na Velehradě.

Sv. otec Jan Pavel II pozval na Letnice 1998 do Říma zástupce a členy novodobých hnutí a komunit v katolické církvi. Na setkání přišlo mnoho účastníků ze 150 různých skupin. Předtím se konala teologická konference o úloze hnutí v církvi. Referát kard. Ratzingera otiskla i česká verze mezinárodního teologického časopisu *Communio* 1998/4, str. 386.

Některé kruhy v církvi tuto událost považují za určitý převrat v církevních dějinách. Sv. otec vyzval všechny biskupské konference, aby něco podobného zorganizovaly i v oblastech své působnosti.

Proto se letos i u nás bude konat setkání hnutí s Českou biskupskou konferencí na Velehradě 4.7.1999. Přípravných prací se účastní asi 11 různých

komunit a hnutí.

Příprava tohoto setkání probíhá nejenom přes organizační výbor, ale i na úrovni jednotlivých diecézí. Ve všech diecézích probíhá setkání zástupců jednotlivých hnutí s biskupy. I v naší diecezi toto setkání proběhne a zatím se na něj přihlásily tři hnutí: Fokolare, Světlo-Život a Schönstattská rodina.

Existence hnutí v církvi dává poznat, že Duch sv. v církvi vane kde chce a přináší ji nové jaro. Proto jsou hnutí i velikou nadějí pro církev.

Děti z Nového Boru

O velikonočních podnikly děti z náboženství výlet na Křížovou horu u Jiřetína pod Jedlovou. Po prohlídce nedalekého hradu Tolštejna se na úpatí Křížové hory začaly modlit křížovou cestu Pána Ježíše. Křížová cesta je vystavěna v podobě kaplí a kostela na vrcholu kopce. Na konci křížové cesty se děti pomodlily v kapli Božího hrobu. Potom navštívili klášter sester vorši-

lek. Na oplátku za krásné přivítání od sestřiček zazpívaly a zahrály na flétnu a klavír. Zároveň výletu se účastnil i pan farář P. Pavlas.

Touto zprávou nám novoborští připomněli existenci dalšího krásného místa naší diecéze, totiž právě zmíněné Křížové hory u Jiřetína. Věřím, že vám ji někdy blížeji představíme.

zprávu zaslala Jana Kopečková, 11 let

Plenární sněm katolické církve

...se v současné době dotýká života naší diecéze vznikem a prací sněmovních kroužků. Těch je v současné době zaregistrováno 29 a doufám, že začnou pracovat další. K tomu, aby vznikl nový sněmovní kroužek, je třeba vyplnit "Návrh animátora", tedy přihlášku animátora neboli "tahouna" kroužku a členů kroužku, kterou podepíše a doporučí v případě farních sněmovních kroužků místní pan farář. Otec biskup v únoru znovu podpořil vznik sněmovních kroužků ve farnostech a vyzval kněze k jejich propagaci. Animátoři v této době již mají k dispozici dobře zpracované podklady pro jednotlivá setkání.

A jak sněmovní kroužky pracují? V únoru jsem rozeslal všem kroužkům dotazníky a uvedu Vám jejich výsledky a některé odpovědi. V té době bylo 25 sněmovních kroužků, odpověď jsem dostal od 11 z nich.

Položil jsem jim tyto otázky:

1. Kolikrát se kroužek již sešel? většinou 3-4×

2. Jak často se scházíte? 9× jednou za měsíc, 1× za 14 dní, 1× různě

3. Jak dlouho setkání trvá? průměrně jednu a půl hodiny

4. Kolik je přihláшено členů? ve všech kroužcích 286, z toho 137 v těch, které odpověděly

5. Kolik členů se setkávání účastní? 101, to je 74 %

6. Scházeli se členové vašeho kroužku již dříve v rámci nějakého společenství? 5× ano, 3× částečně, 3× ne

7. Co je náplní modlitby při vašem setkání? modlitba za sněm, přímluvy, nešpory, atd.

8. Z jakého materiálu vychází diskuse? Většina se drží

doporučeného materiálu pro práci sněmovních kroužků – s náměty ke konstituci II. Vatikánského koncilu o církvi *Lumen gentium* – Světlo národů.

9. Jak posuzujete doporučený materiál? Odpovědi byly bez jediné výrazné kritiky. Materiál opravdu animátorům pomáhá.

10. Jak probíhá komunikace? 8× dobře, spontánně 2× někteří se nechtějí zapojit 1× těžko

11. Je výsledkem písemný zápis? 7× ano, 2× ne vždy, 2× ne

12. V čem vidíte smysl a přínos vašeho kroužku? Učíme se diskusi, scházení a vzájemné poznání farníků, prohloubení víry, odhalení problémů, duchovní růst, vytváření společenství, seznámení s II. vatikánským koncilem atd.

13. Jaké máte obtíže a problémy? 4× málo času, málo materiálu pro členy kroužku, málo členů (1×), náročnost (1×), nedůvěra členů, že jejich hlas bude slyšet, nedostatek odpovědnosti za farnost a církve

Právě k odpovědnosti za naše farnosti a za naši církev nás má sněm také přivést. Doufám, že se ve farnostech domluvíte a dáte vznik dalším sněmovním kroužkům. Těším se na spolupráci s Vámi.

Václav Vaněk, moderátor sněmu pro litoměřickou diecézi, Tanvaldská 51, 463 11 Liberec 30

Rád zašlu přihlášku a další materiály.

Obnovená farnost

17.–19. března se uskutečnil v Brně a Uherském Hradišti zajímavý seminář, který se jmenoval *Nový obraz farnosti*. Organizátorem byl dr. Křejičř (Komise laiků při BK).

Přednášejícím byl P. Arnold Heidler, diecézní inspektor katecheze v diecézi Graz, zároveň farář malé farnosti na okraji Grazu a člen Hnutí za lepší svět (hnutí, které usiluje o obnovu církve v duchu 2. vat. koncilu a jehož jedním ze současných téžišť je obnova farnosti).

V úvodu nastínil zrod církve, dynamismus prvních křesťanských obcí a porovnal je s formálností farností dnešní církve. Vycházel z popisu přístupů ke svátostem v Rakousku na příkladě své farnosti, který je v některých věcech podobný našim problémům, zejména v postoji ke svátostem a neochotě k pravidelné účasti na nedělních bohoslužbách. Z tohoto srovnání jasně vy-

plynula nutnost evangelizace v duchu výzev papeže Jana Pavla II. Otázka zněla: jakým způsobem se může dnešní farnost změnit v společenství misijní, evangelizující. Potřebu tohoto postoje ukázal na evangelijním podobnosti o pastýři, který jde hledat jednu ztracenou ovci a ponechává 99 na místě. U nás bude tou jednou ovci 90% lidí.

Na cestě hledání způsobu této změny nabídl metodu kardinála Cardijna vidět–soudit–jednat, kterou přijal i papež Jan XXIII. v sociální encyklice *Pacem in terris* a kterou Hnutí za lepší svět též přijalo.

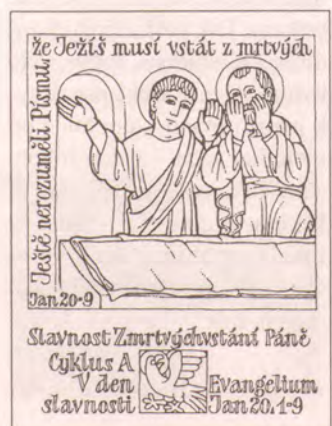
Východiskem musí být dobře vidět naši situaci. Učit se vycházet z reality. *Když někdo plánuje otevřít novou pumpu udělá důkladnou analýzu, zda se mu to vyplatí. Podobně farnost by se měla učit od dětí světa, aby dělala analýzu, aby její působení*

Pokračování na str. 13

Nabídka nejenom pro katechety

Vážení přátelé, dovoluji si vám nabídnout obrázky k evangelium všech nedělí v liturgickém roce (cyklus A, B i C).

Každý obrázek formátu pohlednice znázorňuje ústřední scénu evangelijního příběhu a

je opatřen textem dle výběru o. biskupa J. Hrdličky. Obrázky je možno využít ke katechezi, k upoutání pozornosti dětí při četbě evangelia, k vymalování, atd.

Cena obrázku je 1 Kč

Vaše dotazy a objednávky na adrese:

Zdirad J. K. Čech
ul. Kordačova čp. 939
272 04 Kladno
tel: 0312/781485

Nabídka schönstattského hnutí rodinám

Přicházíme k Vám s nabídkou akce určené pro rodiny s dětmi konané v době letních prázdnin. Jedná se o akci s názvem "Rodina, Komunikace, Lekce, léčba, léto" – zkráceně RO-KO-LE. Tato akce navazuje na předcházející ročníky letních rodinných exercicií. Akce se uskuteční v týdenních turnusech ve Novém Městě nad Metují a ve Slavonově od 1. do 30. července.

Program se skládá z přednášek, skupinové práce a společných programů pro celé rodiny. Přednášky jsou zaměřeny na aktuální životní témata rodin, tj. na téma vzájemných vztahů mezi partnery. Přednášet bude Pater Elmar Busse nebo schönstattské lektorské páry. Po celou dobu setkání je zajištěna duchovní náplň – mše svatá, svátost smíření, duchovní rozhovor a společné modlitební chvíle. Po dobu přednášek a pracovních skupinek se o děti budou starat pečovatelské.

Blíží informace najdete na přihlášce, kterou si můžete objednat na adrese:

Marie a Oldřich Krchňákoví
Vodova 25
Brno 61200
tel: 05/74 71 37

Voláme maminky z celé naší diecéze!

Zařídte si, prosíme, volnou sobotu 15. května a přijedte do Litoměřic na Dómské náměstí do domu č. 3 ("Na trojku"). Přijede opět paní Gita Vyhnařová z Centra pro rodinu Olomouc a její spolupracovnice. Vyměníme si zkušenosti a načerpáme radost a elán a Boží pomoc pro svoje poslání v rodině.

Kdo máte dobré spojení, přijedte už v pátek večer. Ostatní očekáváme ráno v sobotu. Setkání skončí v sobotu večer. Už se na vás těšíme!

-Fi-

Neobyčejné setkání s šéfredaktorem časopisu Duha

Stávají se věci neuvěřitelné! Tak tomu bylo i v pátek 12. března v Litoměřicích, kde se sešla jen hrstka posluchačů, ale nelitovala. Hostem setkání byl Dr. Martin Bliem z Klagenfurtu, člověk, který má za sebou dlouhá léta katechetické praxe a skoro 20 let práce v redakci známého časopisu Duha.

Je velmi nesnadné zachytit pouhými slovy tu nádhernou atmosféru, která při setkání panovala. Tím více nám bylo líto, že nás bylo tak málo! Dr. Bliem dokázal strhnout svým obrovským elánem, svým zápletem pro věc, svými nápady i nevšedním provedením.

Především zdůraznil, že časopis Duha není časopisem, který by rodiče předplatili dětem proto, aby od nich měli pokoj nebo aby rodiče zastoupil v jejich poslání vést děti k Bohu. Časopis Duha je právě především pro rodiče, prarodiče, katechetky, katechety a kněze, kteří pomocí všech materiálů v časopise, pomocí zajímavých obrázků, příběhů i citátů z Písma mohou velmi názorně a působivě pracovat s dětmi a přibližovat jim nenásilnou formou Kristův život, jeho slova, celou radostnou zvěst.

Dr. Bliem především připomněl situaci, kdy Ježíš postavil doprostřed lidí dítě (Mk

10, 13-16)! Právě v tom je jádro působení rodičů, kněží i katechetů – středem jejich lásky, jejich působení – aby i nám všem patřilo Boží království! Co je důležité pro děti, to je důležité i pro nás dospělé! Dr. Bliem také velmi zdůrazňoval nutnost umět si s dětmi hrát!

Vyzdvihl i skutečnost Starého zákona, kdy Bůh slyšel nářky svého lidu, viděl jeho pokoření a útisk, vyvedl jej z otroctví a obdaroval jej. V tom je Bůh Otec vzorem – totéž musí dělat rodiče, katecheté, kněží – slyšet to, s čím se jim děti svěřují, vidět jejich situaci, problémy, překážky a potíže, dávat jim svoji pomoc ve všem!

Jak je to s námi? Kolik času máme na děti – vlastní nebo svěřené – na svá vnoučata...? Víme opravdu, co je tíží, s čím se potýkají, známe jejich kamarády, se kterými se stýkají, snažíme se dětem pomáhat?

Časopis Duha by nám v tom mohl být nápomocný. Dr. Bliem, jeho spolupracovnice a jeho přátelé z Českých Budějovic dovezli auto plné nejrůznějších materiálů, pomůcek, nápadů z Duhy, které mohou přispět k tomu, aby nám daly podněty pro naši práci s dětmi. Je např. možné slepovat celá

skládací monotematická leporela z obrázků z Duhy, která pomohou dětem pochopit různé události z Kristova života, hloubku a podstatu svátostí, usnadnit dětem přípravu na přijetí Kristova Těla apod.

Dr. Bliem zdůrazňuje, jak důležité jsou pro děti příběhy. Nejenom děti – i my dospělí si spíše pamatujeme to, co jsme poznali z vypravování druhých, z filmu, z některé knihy. Je dobré co nejvíce využívat takových příběhů, které jsou uváděny v Duze nebo které sami znáte, shromažďovat si je, event. vystřihovat z Duhy, dělat si rejstřík, abychom příběhy mohli co nejvíce využívat doma i při náboženské výuce, o dovolené, na táborech, na výletech i při nejrůznějších setkání dětí. Využívat i příběhu z vlastního života i z života lidí kolem nás, příběhy, které mohou k nám všem – hlavně k dětem – hovořit a přivádět nás k Božím skutečnostem.

Velmi působivé bylo, když naši přátelé rozvinuli plátno s velkou temnou podobou kříže. Společně s dětmi můžeme uvažovat, co je křížem pro lidi ve světě – a fotografie, obrázky nebo jen jednotlivé pojmy připevňujeme na kříž (války, katastrofy, nemoci, alkohol,

Pokračování na str. 13

Farní kroniky – co s nimi?

Kroniky obcí stejně jako kroniky farností jsou cenným pramenem pro poznání minulosti naší země, kterou dokumentují na úrovni regionální historie. Vedly se proto v minulosti ve většině míst soustavně a byli i určováni kronikáři, kteří pro ně shromažďovali údaje, a ty pak zaznamenali. I v současné době jsou podle platných předpisů vedeny obecní a městské kroniky při obecních a městských úřadech. Farní kroniky, které nám zachycují život a dění ve farnostech za minulých generací, se zachovaly zvláště v našich pohraničních oblastech jen někde. Stejně jako musely být v 50. letech odevzdány z farní matriky na státní úřady spolu s dalšími dokumenty, byly i kroniky předány do státních archivů. Tam jsou některé dodnes přístupné, jiné se ztratily.

Pro teplickou farnost platí bohužel druhý případ – kronika vedená do 2. světové války se ztratila. Jen pro trnovanskou farnost, jednu ze tří na území města, je zachována kronika od výstavby tamního kostela začátkem 20. století. Nesoustavně se vedla dále i po válce v češtině (předtím byla německá), se zmínkami o třetí farnosti v Šanově. Ve farnosti Teplice se po válce žádá kronika nepsala, alespoň o tom není nic známo. Přitom se dříve ukládalo církevní vrchností vést farní kroniky a v současné době tato povinnost není vyjasněna.

Začátkem 90. let po převratu se zrodila myšlenka obnovit psaní farní kroniky a zachytit tak všechny události a změny naší farní obce. Kronika se každoročně doplňuje a skládá se z textové části a dokumentace v podobě článků, fotografií a obrázků z novin a časopisů. Textová část je každý rok uvedena přehledem hlavních událostí v církvi ve

světě a v naší republice. V kapitole o církvi v Teplicích jsou popsány chronologicky všechny události duchovního i kulturního života farnosti, činnost duchovních i laiků, činnost salesiánů i jejich práce s mládeží, stav duchovní správy a její organizace. K tomu jsou pak připojeny informativní a statistické přehledy o opravách kostelů a far, o sbírkách a jejich využití a o finančním hospodářství farnosti, v neposlední řadě také statistika duchovních úkonů – udílených svátostí, výuky náboženství a účast farníků na bohoslužbách. K dokumentaci tisku o teplických farnostech se sledují jak církevní periodika (Katolický týdeník, Zdislava), tak i regionální tisk (Deník Směr, Severočeský deník, Teplický kurýr aj.) Jako podklad pro zpracování kroniky slouží údaje měsíčníků Farní zpravodaj Teplice, materiály z běžné agendy farní kanceláře, matriky, účetní výkazy i osobní sdělení farníků.

Domnívám se, že by bylo velmi užitečné vést farní kroniky všude, kde jsou k tomu podmínky. Ve většině případů to ovšem nebude duchovní správce farnosti, který je zcela vytížen pastorační službou. Je třeba najít vhodného laika, který má vztah k této práci a který pod dohledem duchovního správce bude podklady do kroniky sestavovat a zaznamenávat. Snad by bylo vhodné, aby se k této věci vyjádřilo biskupství.

Dr. Norbert Krutský,
Teplice

Výzva věřícím – pomoc uprchlíkům z Kosova!

(převzato z Acta Curie naší diecéze 4/99)

Válečným konfliktem v Jugoslávii trpí nejvíce ti, kteří museli opustit své domovy a hledat útočiště v cizině – v Makedonii, Černé Hoře a Albánii. Společně s ostatními našimi biskupy obracím se na vás s prosbou o pomoc těmto lidem. I když u nás není situace růžová, mnozí těžce zajišťují život svých rodin a jiní jsou ohroženi nezaměstnaností, přece se naše situace nemůže srovnávat s jejich utrpením. Prosim vás proto nejen o modlitbu, bez níž nic trvale dobrého nelze vykonat, ale i o vaši finanční pomoc, kterou farní úřady zašlou na biskupství. Za vaše dary budou zakoupeny a zaslány uprchlíkům potraviny, léky, příkrývky a další potřebné věci. Arcibiskupská charita Olomouc už 7. dubna zaslala první dva kamiony s humanitární pomocí. Nedejme se v této službě lásky zahanbit.

Mons. ThDr. Josef Koukl
biskup litoměřický

Hospic sv. Štěpána

Archeologický průzkum

Modlitební pohotovost trvá, naděje rovněž:

...Tak nějak by se dal stručně vyjádřit současný stav projektu hospic. Žádost o dotaci stále ještě leží na Ministerstvu zdravotnictví a čeká na projednání v komisi, která ke dni uzávěrky Zdislavy dosud nebyla jmenována. Jinými slovy, žádost nebyla ani schválena, ani zamítnuta. Učíme se trpělivosti a nepřestáváme doufat. Učíme se žít s nadějí a v naději, proti všem předpokladům. Vždyť totéž chceme učit naše pacienty v hospici, a to v nesrovnatelně těžších životních situacích. Proto to chápeme jako zkoušku, která vyžaduje určité úsilí, ale především pevnou důvěru a víru, že Pán Bůh má všechno ve svých rukou. A to nejpodstatnější už máme – Kristus vstal z mrtvých! K čemu by nám

byla dotace, k čemu by nám byl hospic, k čemu by nám bylo všechno ostatní, kdyby nás Pán Ježíš nevykoupil ke svobodě dětí Božích! A to nás taky zavazuje. Nesmíme se tudíž nechat otrávit, a i přes starosti a problémy si musíme zachovat radostnost a vnitřní svobodu. Ty jsou pro hospic a jeho fungování mnohem potřebnější než peníze.

Jednu etapu už ale v nejbližších dnech zahájit můžeme. Prvního kopnutí do země se dočkáme začátkem května. Nebudou to zatím ještě základy hospice, bude to archeologický průzkum. Nelze se mu vyhnout. V rámci územního rozhodnutí a stavebního povolení se k projektu museli vyjádřit i archeologové. A protože hospic má stát v centru Litoměřic, hned za Dómským

Jáhen Jan Pobuda přijal vkladáním rukou otce biskupa kněžské svěcení v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem 24. dubna v 17.00 hodin

Diecézní setkání – ohlasy

Bezprostředně po skončení mše svaté jsme se zptali několika účastníků a také otce biskupa Josefa na jejich názor na proběhlé setkání, diecézní setkání obecně a na to, zda to letošní, devatenácté, přineslo dotázanému nějaké nové informace o církevním sněmu:

* Bylo pro mě určitou očistou. V práci mám velmi stresující prostředí a když přijdu někam jinam, přijdu na jiné myšlenky a setkám se s lidmi, s kterými si více rozumím než s těmi v práci. Je dobré na uvolnění atmosféry a na vnitřní relaxaci. Informace o sněmu byly dost krátké a bylo jich málo. Nic moc jsem o něm nevěděl a nemám pocit, že teď bych věděl více.

* Ve skupince jsme si povídali o sněmu, jaký na něj má kdo názor a zjistili jsme, že na to nikdo moc názor nemá. Aspoň se tam (ve sněmovních kroužcích) nadává naplno a ne pod pokličkou.

* Zdá se mi, že rok co rok diecézní setkání padají, ale určitě by se s tím nemělo končit,

ale spíš by každý měl něčím přispět, aby úroveň šla nahoru. O církevním sněmu jsem se dozvěděl úplně nově, protože u nás v Jablonci se o něm moc neví a jak jsem slyšel, jinde to taky moc nežije.

* Setkání se mi líbí taková jaká jsou a měla by určitě pokračovat.

* Věřím, že setkání mají smysl a budoucnost. Důkazem může být radost a nadšení těch mladých lidí kolem. Když je člověk vnitřně naladěn přijmout všechno tady, dokáže ho to také nadchnout.

* Já jsem tu poprvé a jestli to půjde, budu se snažit přijet i příště.

Ptal se Jan Macek

náměstím, tedy kousek od katedrály, je velmi pravděpodobné, že tam archeologové najdou velmi cenné pozůstatky po našich prapředcích. Možná se dozvíme něco víc o jejich stáří, o jejich způsobu života. To je jistě všechno hezké, ale kdo to zaplatí? Tuto otázku za nás zodpověděl už někdo jiný. Byli jsme poučeni, že podle našich zákonů archeologický průzkum platí investor, v tomto případě tedy naše sdružení. Naštěstí jsme současně s touto jobovou zvěstí obdrželi i dobrou radu: pokuste se prostřednictvím okresu, ministerstva kultury a dalších institucí pro tento účel sehnat státní dotaci. A tak proběhla celá řada jednání a výsledek je skvělý. Původní odhad zněl na jeden milion. Nynější rozpočet je asi 700 tisíc. Z toho naše sdružení musí uhradit asi 10–12 tisíc Kč za pronájem techniky, zbytek je zajištěn státní dotací. Myslím si, že je to spravedlivé.

Pokud jde o časový harmonogram projektu hospic, není nic ztraceno. Archeologický průzkum potrvá podle předběžného odhadu asi tři měsíce. Ten se samozřejmě týká plánované přístavby, nikoliv rekonstrukce staré porodnice. Pokud bude naše žádost o dotaci v nejbližších týdnech kladně vyřízena, mohou práce archeologů a našich stavbařů probíhat současně. I když začneme rekonstrukci porodnice, stále ještě bude šance stihnout hrubou stavbu do zimy a bě-

hem ní pak pokračovat uvnitř.

Zároveň je ale nutno dobře připravit budoucí personál. Některé zdravotní sestry a ošetřovatelky se už přihlášily. Některé si možná myslí, že je času dost. Nezaváhejte! Dobu stavby musíme využít nejen ke vzdělávání personálu, ale také ke vzájemnému poznání a stmelení týmu. Mělo by to být hezké společenství, nikoliv pouze množina zaměstnanců. Tak důležitou věc nemůžeme nechat na poslední chvíli, ani ponechat náhodě. Máte-li o práci v hospici vážný zájem nebo chcete-li bližší informace, směrujte svoje dotazy Monice Smolkové na níže uvedenou adresu sdružení. Institut pro další vzdělávání pracovníků ve zdravotnictví (IDVPZ) v Brně je ochoten uspořádat další kurz pro zdravotní sestry, případně i pro ošetřovatelky, které chtějí v hospici pracovat. Podmínkou je dostatečný počet zájemců. Do kurzů se mohou přihlásit i sestry, které sice o práci v hospici neuvažují, ale chtěly by co nejvíce z myšlenky hospice uplatnit v zařízení, kde pracují. Třeba v nemocnici, v domově důchodců, i v domácí péči. Čím více zájemců se u nás přihlásí, tím dříve se kurz uskuteční. Jeho součástí bude nově i stáž v Hospici Anežky České v Červeném Kostelci. Bližší informace získáte na adrese: **Sdružení pro založení hospice v Litoměřicích, Stránského 1313/32, 41201 Litoměřice**

Jak byste, Otče biskupe, zhodnotil letošní jarní diecézní setkání?

Bylo moc pěkné, lepší než to minulé. Přálo nám počasí, ale hlavně bylo dobré to soustředění všech dohromady i heslo „Otec nás miluje“, kte-

ré bylo vybráno. Jenom mě zarazilo, že z některých větších měst přijelo málo lidí. Je moc dobře, že už začíná přijíždět další generace. Chvála Pánu Bohu za to. Děkuji všem, kteří tu byli.

Foto Štěpánka Valešová

Přicházející

Actio – sacrificium – caritas

Práce – oběť – láska

...to je heslo biskupského znaku kardinála Štěpána Trochty. Letos se s ním jistě setkáme vícekrát, jako se setkáváme s lidmi – jubilanty. Přivedlo nás k tomu dvacáté páté výročí úmrtí pana kardinála. Ani Zdislava je nemohla přehlédnout. Po vzpomínce na smrt a pohřeb otce kardinála Trochty, pokračujeme události poněkud starší, jeho příchodem do diecéze:

Rána po rezignaci pana biskupa Antonína Aloise Webera a několika měsících prozatímní správy svatoštěpánské diecéze panem arcibiskupem Beranem byla zahojena jmenováním nového biskupa, k tomu navíc Štěpána, dosud ředitele salesiánského ústavu v pražských Kobylicích.

Štěpán Trochta se narodil 26. března 1905 na Valašsku ve Francově Lhotě. V osmi letech mu zemřel otec. Matka – vdova – na všechnu práci zemědělské rodiny nestačila. Štěpán byl ze tří dětí nejstarší, Anežka měla dva roky a Josef dva měsíce. Na Štěpána tedy, vedle bolesti sirotka, padla ještě řada povinností. Přesto matka posílá Štěpána na gymnázium v Kroměříži. První světová válka a k tomu těžké onemocnění matčino ztrpčovaly život studentův. Připomíná to tvrdý život zakladatele salesiánů, sv. Jana Boska. Tvrdost života od dětství je jistě dobrou učitelkou, je perlíkem v ruce kováře, který na kovadlině vytlouká podkovu nebo jiný předmět užitečný pro ži-

vot. Trochta se jako student dovídá o Janu Boskovi a jeho díle. Zatouží po spolupráci s ním. V roce 1922 vstupuje v Turíně k salesiánům. To je druhá škola pro budoucí život, řízený Boží Prozřetelností. Tam v cizině poznává život skautů a Bruselských jocistů, Katolickou akci. To všechno ho připravuje pro budoucí poslání. I styk se Slováky na pohraničí jeho rodiště je prozřetelným vedením toho, který zná budoucnost času lidského života. Na Trochtově životě je to tak zřetelné. I úzký vztah k otci českých salesiánů, P. Ignáci Stuchlému to napovídá.

Na kněze byl vysvěcen v Turíně v roce 1932. V rodišti ho vedl k oltáři kněz – Slovák, přes hranice tehdy nemusel. Však Štěpán byl do salesiánské rodiny zařazen na Slovensku, kde salesiánské dílo zahájilo svou činnost dříve než v Čechách. Prvním inspektorem zde u nás byl P. Ignác Stuchlý, bratrský přítel Trochtův. P. Trochta ukončil svou činnost v rodině Dona Boska jako ředitel salesiánského ústavu v Praze – Kobylicích. V době německé okupace a válečné bouře prožil tvrdé chvíle především ve vězení na Pankráci a v koncentračním táboře v Terezíně, na opačném břehu Labe než jeho budoucí sídlo – biskupská rezidence v Litoměřicích. Později ho čekaly koncentráky v Mauthausenu a Dachau. Byl by to trpký román, líčit tato léta po atentátu na Heidricha, kdy byl

ředitel salesiánského ústavu zatčen 1. června 1942. A zase: byla to předmluva k vězení, které ho čekalo později jako českého biskupa. Tehdy byl k němu odsouzen na 25 let. Ta léta věznění prvního spojila ruce dvou mužů podobného osudu: Berana a Trochty – obou biskupů – a dovolte mi říci: dvou mučedníků. Oba se z koncentračních táborů vrátili, na oba čeká tak podobný úděl, když jim papež Pius XII. podal pastýřské hole, biskupské berly, na oba čekal kardinálský purpur. A když se naplnily dny jejich života, odcházejí z tohoto světa ve dnech tragického napětí. Jeden se nesmí vrátit domů z Říma a jeho mrtvé tělo je uloženo

měřic. 29. září 1947 se rozletěla zpráva, že Pius XII. ho jmenoval litoměřickým biskupem. Velká byla radost ve svatoštěpánské diecézi a v katolické církvi celé republiky. Nový biskup navštívil své bohoslovce hned druhého dne po jejich nástupu znovu do pražského semináře a přišel se slibem, že následujícího roku se vrátí znovu do Litoměřic. Po sv. Václavu přišlo jmenování a 23. listopadu biskupské svěcení v katedrále sv. Víta v Praze. Světitel byl tehdejší papežův vyslanec – internuntius Xaverio Ritter spolu s arcibiskupem Beranem a královéhradeckým biskupem Mořicem Píchou.

Za týden po svěcení se bis-

v kryptě pod bazilikou sv. Petra. Pohřeb druhého je sice do biskupské hrobky na litoměřickém hřbitově, ale za okolností tak napínavých, kdy k oltáři, u něhož byla sloužena zádušní mše svatá, nesmí přistoupit ani zástupce papežův, ani kardinálové, kteří přišli doprovdit na poslední cestě svého spolubratra: Bengsch z Berlína, König z Vídně a Wojtyla z Krakova.

Vraťme se ale do let příchodu Štěpána Trochty do Lito-

kup ujal správy své diecéze, do níž ho uvedl český primas, pražský arcibiskup Msgre Josef Beran. Byl škaredý podzimní den, poslední neděle církevního roku. Nový biskup vystoupil z auta na pražské silnici před vraty Malé pevnosti v Terezíně. Měl na co vzpomínat, měl za co prosit. Chtěl odtud jít pěšky až do katedrály, ale tento záměr se mu podařilo rozmluvit. Znovu vstoupil do auta a přešel most přes

Naši bohoslovci

Pokračujeme v seriálu o bohoslovcích litoměřické diecéze, který jsme začali v únorovém čísle. Tentokrát jsem kladl otázky dalšímu bohoslovcovi z Mladé Boleslavi – Petru Fadrhonsovi:

Petr Fadrhons se narodil v Mladé Boleslavi v roce 1971.

Jako střední vzdělání absolvoval v Neratovicích učiliště s maturitou. Po vojenské službě pracoval jako chemik. V současné době studuje ve třetím ročníku teologických studií v Praze...

Proč ses rozhodl pro kněžství?

To je pro mě nejtěžší otázka. Ani po své konverzi jsem nepočítal s tím, že bych se mohl stát knězem. Jednoho dne mne však Bůh zavolał takovým způsobem, že už to nešlo přeslechnout. Celá další situace mého života se vyvíjela tak, že jsem si podal přihlášku na teologickou fakultu.

Co bylo tak velkým impulzem?

Při jedné adoraci byla předčítána slova z konce Janova evangelia: "Šimone (Petře), synu Janův... pas mé ovce!" A já jsem v té chvíli věděl, že ta slova jsou pro mne. Samozřejmě, že to nebyl jediný impulz, ale byl první a od něho to všechno začalo.

Co tvoje rodina, rodiče, jak ti se na tvé povolání dívají?

Nejdříve jsem to řekl svému otci (věřící katolík). Ten mi řekl, že snad vím, co dělám a abych si to dobře rozmyslel. Moje matka (věřící protestantka) měla pochopení

pro moje rozhodnutí studovat teologii, ale huře se vyrovnávala s budoucím slibem celibátu. Naštěstí mám bratra i sestru, kteří už mají své rodiny. Nejvíce podpory jsem měl v této věci u své sestry, která je také věřící protestantkou.

Máš nějaký zvláštní vztah k litoměřické diecézi, kromě toho, že ses na její hranici narodil?

Vyrůstal jsem tady. Všechny moje aktivity, třeba s mládeží, byly vždy jen v rámci litoměřické diecéze. Mám zde spoustu přátel.

Co si myslíš, že naše diecéze nejvíce potřebuje?

V současnosti potřebuje nejvíce lidi, kteří budou autenticky a naplno žít své křesťanství. Dvojnásob to platí o kněžích. Souhlasím se svým spolužákem Pavlem Machem, který odpovídal v únorovém čísle na tuto otázku. Myslím si totiž také, že kněz musí být služebníkem nejenom Boha, ale i lidí ve farnosti. Není to sice případ naší boleslavské farnosti, ale setkal jsem se již s případy, kdy si kněz myslel, že tam jsou lidé kvůli němu a nepodporoval žádnou aktivitu, která nebyla právě podle něho.

Jak vnímáš dnešní způsob pastorační práce?

Určitě se bude muset něco změnit, to je jasné. Mám na mysli především větší zapojení laiků a větší důraz na evangelizaci a ne pouze údržbu farnosti. Sám však nemám ve spoustě věcí žádnou konkrétní představu a vyžádá si to ještě dlouhé hledání. Proto nechci hned bořit současnou alespoň trochu fungující strukturu.

Taková moje idea: Rád bych se zaměřil především na středoškolskou mládež, protože si myslím, že je tam největší šance oslovit.

Co Zdislava – myslíš, že je potřeba diecézní časopis?

Napíšeš někdy něco?

Nevím, jestli je potřeba, ale rozhodně si myslím, že je dobrá. Určitě něco napíšu.

**Petr Fadrhons
připravil se P. Michal**

Voláme svatou Zdislavu:

Svatá Paní Zdislavo, ať se necháváme ve své modlitbě i ve svém životě proniknout pravdami a požadavky Kristova evangelia – pros za nás, svatá Zdislavo!

Ať dokážeme i v lhotejném prostředí vydávat druhým svědectví o Kristu!

Ať každý z nás na svém místě žijeme v nedílné jednotě svůj denní praktický život i svůj život s Bohem!

Tys aktivně žila pro dobro církve, ať práce laiků je také obětavou a účinnou pomocí kněžím, všem potřebným i celé církvi!

Tys žila svůj duchovní život v manželství, ať i dnešní manželé usilují společně o dobrý život s Bohem!

Tys obětavě sloužila nemocným a trpícím – nauč nás, abychom v každém trpícím viděli samého Krista!

Pro své mateřství – pomáhej všem matkám v jejich nelehkém každodenním výchovném úsilí i neustálé práci!

Ať křesťanské ženy dokážou plně realizovat své ženství podle Božích představ!

Všemohoucí Bože, tvůj Duch všechno oživuje a všemu dobrému dává vznik, světlo a sílu – dej i nám prosíme, téhož Ducha, který vedl Paní Zdislavu na její cestě k vrcholům křesťanského života. Ať tentýž Duch nás denně podněcuje, učí nás a připomíná nám všechno, co Tvůj Syn učil – aby každý z nás dovedl žít jako opravdový křesťan – ve svém osobním životě, v manželství, v rodině, ve svém povolání, ve společenství národa a církve. Na přímluvu svaté Zdislavy. Amen.

dokončení z předchozí strany

Labe. Na litoměřickém břehu ale vystoupil a zde už ho očekával průvod věřících. Biskup poklekl a políbil na zemi ležící kříž. Potom se vydal na cestu Mosteckou ulicí k děkanскому kostelu Všechny svatých, kde si oblékl liturgická roucha ke mši svatě a průvodem pokračoval svou cestou přes náměstí k náměstí Dómskému. Před dnešní galerií zlomil biskupskou berlu, sešroubovanou z několika částí, a teprve po její opravě mohl pokračovat v cestě do katedrály. Černé mraky a hukot silného větru nevěstily nic dobrého. Katedrála přeplněná. Ke katedře, tehdy na boku oltáře, uvedl nového biskupa ordináře arcibiskup Josef Beran. Po mši svatě přivítal nového biskupa jménem diecéze generální vikář Msgre František Vlček, za kapitulou kanovník Výtvar, zástupci vikářů a ve dvojicích zástupci duchovních správců až po bohoslovce. Mše sv. byla první částí slavnostního dne.

Odpoledne v Máchově divadle se se svým dosavadním ředitelem z Kobylis rozloučili salesiáni kapelou svých chlapců a litoměřičtí bohoslovci vítali svého biskupa sborovou recitací veršů tehdejšího pražského spirituála, mnohem později generálního vikáře a světícího biskupa pražského Msgre Jana Lebedy. Snad se někdy později i s nimi bude me moci seznámit.

Msgre Josef Helikar

Přečtěte si...

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Torkington, David:
Poustevník,
Karmel 1999,
95 Kč

Kniha nese podtitul Dobrodružství znovuobjevení modlitby a tento název vlastně ve zkratce vystihuje obsah této knihy. Otec Robertson, který prožívá krizi víry, se vydává na cestu za „poustevníkem“ Petrem, který žije na pustém ostrově u skotského pobřeží a ta cesta se stává pro Otce Robertsona cestou k sobě samému.

Vrána, Karel:
Pierre Teilhard de
Chardin
Ježek 1997,
129 Kč

V roce 1968 vydala Křesťanská akademie v Římě knihu stejného názvu od autora Pavla Želivana, což byl pseudonym dr Karla Vrány. Nyní vyšlo 2. opravené vydání, které nás seznamuje se životem, dílem a filosofií tohoto francouzského jezuita. Spor o smysl, význam a hodnotu díla tohoto vědce dodnes pokračuje. Dá se říci, že většina katolíků dílo Pierra Teilharda de Chardin hodnotí sympaticky, ale nekriticky a ne bez výhrad. Domnívám se, že nejen bezmezná nadšení a nekritické přijímání Teilhardových názorů, ale i tvrdošijné a striktní odmítání všeho, co napsal, není s to vystihnout to

pravé a platné a oddělit zrna od plev. Kniha je doplněna vybranými texty z díla P. Teilharda de Chardin a rozsáhlou bibliografií.

Savonarola, Girolamo:
Útěcha mého putování,
Krystal 1998,
125 Kč

23. května 1998 to bylo přesně 500 let, co byl na náměstí ve Florencii upálen dominikánský mnich Girolamo Savonarola. Názory na něj se velmi různí – pro jedny je to heretik, pro druhé zase světec. Jako studenta mě fascinovalo, když jsem zjistil, že bratři kazatelé jej řadí mezi své světce, v jejich breviáři měl své officium jako blahoslavený a když jsem v rozhoru s jedním jejich klerikem zjistil, že jeho patronem je Savonarola, tak jsem nevycházel z údivu.

Myslím si, že na tomto odmětávacím vztahu naší katolické veřejnosti měly vliv učebnice dějepisu, které líčily Savonarolu jako fanatika a zavilého nepřítel renezančního umění a v neposlední řadě i román Karla Schulze Kámen a bolest. Kniha Útěcha mého putování je obhajobou křesťanství ve formě rozhovoru mezi duchem a duší člověka a další částí knihy je Poslední meditace nad žalmem Miserere, jež vznikla ve vězení v předvečer Savonarolovy popravy a může svědčit o tom, zda autor zemřel jako světec či jako kacíř.

Halas, František X.:
Neklidné vztahy,
Trinitas 1998,
89 Kč

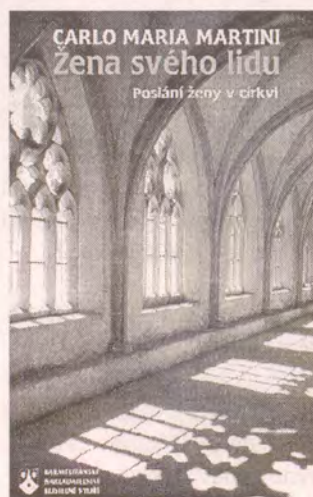
Autor, velvyslanec naší republiky u Svatého Stolce, si všimá toho, jakou roli v dějinách Československa sehrál poměr Čechů a Slováků ke katolické církvi a do jaké míry byly ovlivňovány vzájemně česko-slovenské vztahy katolicismem.

Froehlich, Roland:
Dva tisíce let dějin
církve,
Vyšehrad 1999,
274 Kč

Kniha podává stručný přehled dějin křesťanství v prvním tisíciletí jeho existence a na to navazují dějiny církve až do současnosti a je napsána s pozoruhodnou objektivitou doloženou přímou citací základních pramenů.

Štivar OFM Cap,
Bonaventura:
Modlitba Otců pouště,
MCM 1998,
37Kč

Již několikrát jsme zde upozorňovali na knihy, které se zabývají egyptskými poustevníky a jejich učením. Zařadil bych k nim i tuto malou, útulou knížku o moudrosti Otců pouště a doporučil bych ji otevřít, nechat se jí oslovit a následovat.

Meisner, Joachim:
Myšlenky k nové
evangelizaci Evropy,
MCM 1998,
65 Kč

Posláním křesťana je přiblížit druhým Krista tak, aby se pro ně stal dotknutelným - to je pro kardinála Meisnera cesta k návratu Boha do života Evropy. Není potřebí vymýšlet nové a nové způsoby,

jak toho dosáhnout, ale je důležitější žít své křesťanství naplno na každém místě a ve všech situacích, které přináší život. Krista můžeme přece vnímat smysly nejen v posvátných znameních církve, ale i v našich bližních. Úkolem církve pak je nezůstat doma, ale jít ven na cestu, kde mnozí čekají na to, že je někdo osloví.

Hanuš, Jiří:
Pozvání ke studiu
církevních dějin,
CDK 1999,
129 Kč

Publikace je určena těm, kdo se připravují na studium historie nebo těm, kdo si již získané znalosti chtějí doplnit o základní informace z tohoto specifického oboru. První část knihy je uvedením do základních metod historické práce a druhá část se věnuje otázkám, které tvoří páteř studia církevních dějin.

Špidlík, Tomáš:
Znáš Boha Otce?,
Refugium 1998,
98 Kč

Po předchozích dvou knihách, které se týkaly Krista a Ducha sv., vyšla k letošnému roku Boha Otce tato kniha a je závěrem přípravy na jubileum roku 2000.

C.M. Martini
Žena svého lidu
Karmel
99 Kč

Kardinál ve svých meditacích nedělá nic jiného, než že skrze evangelijní obrazy pohlíží na některé postavy žen v církvi ve světle nebo proti-světle Boží Matky Marie.

-mela-, -po-

Obnovená farnost

Pokračování ze str. 6

ní dokázalo oslovit a změnit okolí, jejich obec. Farnost není jenom pro sebe, ale pro poslání. Jan Pavel II. řekl, že církev je tu proto, aby evangelizovala.

Druhou fází je vyhodnotit situaci, aby bylo možno se rozhodnout, co dělat v naší konkrétní situaci. Kde již Bůh působí, kde nás mohou přijmout na základě společných zájmů a vytvořených vztahů.

Nesmírně důležitou je třetí fáze, kdy společenství farnosti začíná projevovat svou zodpovědnost skrze jednotlivce a přijímané úkoly nebo poslání.

Jistým novátorstvím je vyhodnocování cesty obnovy po jednom roce. V naší profánní společnosti naprosto běžné a řekl bych, že je to nutné i v oblasti pastorační.

Sympatické bylo zahájení druhé části semináře prací ve skupinách na téma z čeho mám radost, obavy a co mi dává sílu do budoucna. Ve srovnání semináře pro kněze a pro laiky se ukázalo, že odpovědi laiků jsou daleko blíže života. Objevily se velice zajímavé postřehy, ale nebylo možno je všechny rozebrat během tohoto semináře. P. Arnold vyhodnocení práce ve skupinách uzavřel s tím, že jde o úvodní seminář a že nabízí se svými spolupracovníky několikaletý seminář, který by prohloubil téma farnosti.

Závěrem nás seznámil s jedním důležitým prvkem obnovy farnosti, totiž způsobem jak navazuje kontakty s lidmi skrze farní časopis. Ten vychází pravidelně a skrze jednotlivé tzv. "listonoše" je doručován lidem. Jeden listonoš neboli posel má na starosti max 10 adresátů, s kterými pravidelně touto formou navazuje, udržuje a prohlubuje kontakt.

Mohlo by se říci, mnoho věcí, které tu zazněly, už většina z nás někde slyšela nebo četla. Co je

pro mě novým nebo mimořádným je nabídka vize, tvoření vize nikoliv jako dogmatický vzorec, ale tvůrčí hledání na základě pravdivého zhodnocení situace, hledání Božího vidění a cesty, kterou Bůh nabízí a pak se pro ni rozhodnout a uskutečňovat ji s trpělivostí a důvěrou v Boží vedení. Podobně jako izraelité na poušti měli před sebou cíl – zaslíbenou zemi a vůdce, který důvěřoval Bohu, je totéž třeba pro naše farnosti. Představená cesta, kterou nabízel P. Arnold, vychází z praxe ověřené možnosti a není pouhým teoretickým povídáním jak by to mohlo všechno vypadat.

Navíc jsem přesvědčen, že je velkou věcí nabídnout společnou vizi celé farnosti, aby mohl každý jednotlivec, společenství a hnutí snáze najít své místo a svůj přínos celku farnosti, neboť občas je slyšet stesk některých kněží, že skupiny v jejich farnosti se nazapojují a jsou stále aktivní někde jinde. Téma obnovy farnosti může být s užitekem prohloubeno prací sněmovních kroužků zejména v tomto roce, protože lze říci, co platí o církvi platí o farnosti – svátost spásy, nástroj jednoty, tělo Kristovo, Boží lid. Koncilové myšlení je změnou chápání církve a její poslání a bez pochopení a přijetí této změny nemůže být změna v chápání úlohy farnosti v duchu koncilu, zejména konstitucí Lumen Gentium, Gaudium et spes, SC a AA.

(PS.: Pokud by se chtěl někdo dozvědět více o tomto způsobu obnovy farnosti, mohu mu nabídnout pracovní překlad magisterské práce napsané u profesora Zuhlenera z Vídeňské univerzity, která hodnotí výsledky obnovy farností v diecézi Salzburg. Dále je možno půjčit jakousi "kuchařku" pomáhající farnostem k obnově)

JH

Neobyčejné setkání s šéfredaktorem časopisu Duha

pokračování ze str. 7

nenávisť – to vše se objeví na obraze kříže).

Děti zároveň přemýšlejí a napíší na kousky papíru, co je samotné tíží jako kříž (např. Nemám kamaráda. Děti se mi vysmívají. Koktám. Nechtějí si se mnou hrát.). Ale napíší i to, čím děti samy udělaly někomu bolest, co provedly zlého ...

Na zelené listy papíru potom děti mohou psát, co je pro lidi nadějí (přátelství, Kristova smrt za nás, radostná zvěst, dobré rodiny ...). Tyto listy oživí tmavé dřevo kříže zelenou barvou naděje. Podobně po svátosti smíření děti mohou překrýt lístky se svými vinami barevnými květy z papíru. Kříž bude potom jasný, bude vyzářovat radost z odpuštění, ze smíření. To si můžeme s dětmi udělat i doma, nemyslíte?

RADIO
PROGLAS

Barvičova 85, 602 00 Brno, tel.: 05-4321 7241, fax: 05-4321 7245
Brno 107,5 FM Praděd 93,3 FM

Svatý Hostýn 90,6 FM

Není opravdu možné vypočítávat všechno, co jsme od Dr. Bliema a jeho spolupracovníků získali. Ať sám Pán jim všem odplatí za to, jak nás dokázali nakazit svým elánem, hlubokým vztahem k dětem i velkou vynalézavostí.

Anežka Zdislava

V sobotu 15. května pořádá jablonecká farnost mariánskou duchovní obnovu, kterou povede P. Stanislav Weigel. Mše svatá začíná v 8 hodin, program rekolekce v 9 hodin. Přespání na faře a občerstvení během programu zajištěno.

Prosíme, oznamte svou účast předem na adrese: Římskokatolická farnost Jablonec n. N., Horní náměstí 12, 466 01, tel. 0428/312 327.

Který slovní obrat pochází z Bible?

A Z Mekky do Mediny.

B Od paty k hlavě.

C Z lijáku pod okap.

D Od chudáka k boháči.

(Nápověda: Deut. 28,35)

Vzdělávání ve víře

Žehnání ve stáří

V několika posledních číslech Zdislavy jsme vás seznámili s možnostmi, které má křesťanský laik pokud jde o žehnání jeho blízkých v okruhu rodiny.

Benedikcionál, kniha žehnání platná v našich českých diecézích již pět let, uvádí 12 vzorů (formulářů) žehnání osob při různých příležitostech. Většinu z nich může konat na základě svého křtu i katolický laik. Výjimku zde činí žehnání manželům při děkovné mši svaté či bohoslužbě slova o výročí svatby, obvykle po 25, 50 nebo 60 letech společného života

manželů, které koná kněz. Kněz nebo jáhen při bohoslužbě slova udílí své požehnání katechetům po jejich ustanovení otcem biskupem ke službě v diecézi. Konečně kněz nebo jáhen mohou žehnat poustníkům v úvodu a závěru pouti, aby dali správné zaměření jejich cestě. Všechna ostatní žehnání jednotlivým osobám, uvedená v Benedikcionálu, koná katolický laik, muž nebo žena. Naše možnosti jsou tedy i v tomto směru značné, i když dosud bohužel zpravidla málo využívané. Cyklus o žehnáních zakončíme v tomto čísle informací o **žehnání nemocných a starých lidí.**

Až dosud jsme se seznamovali s těmi žehnáními, která se v rodinném kruhu týkala vesměs událostí radostných (žehnání při zásnubách, žehnání matce čekající dítě, žehnání dětem a podobně).

Z rukou Božích však přijímáme nejen události radostné, ale i těžké. Stále se musíme s pomocí Boží učit tomu, abychom přijímali ve svém životě věci dobré jako Boží dar, ale i zlé jako zkoušku věrnosti Pánu, jako náš podíl na Kristově křížové cestě. V tom nás posilují především svátosti, ale také modlitby a žehnání.

Oprávněně a rádi říkáme, že křesťanská rodina je svého druhu církev v malém. Naši biskupové nám nedávno ve svém dopise připomněli také i naši povinnost spolupůsobit ke sblížení generací v naší společnosti. Zejména nám kladou na srdce, že "láskyplné soužití mezi generacemi je světlem stáří. Rodinné vztahy mezi staršími a mladšími mají být chápány vždy jako vzájemné dávání a přijímání. Přítomnost starších lidí – rodičů, dědečků a babiček – v mladé rodině nebo v její blízkosti může mít blahodárny význam pro utváření klimatu vzájemného pochopení a obohacení rodinných vazeb, při výchově a předávání víry." K tomu všemu si vyprošujeme Boží požehnání.

Žehnání starým lidem křesťanským laikem:

Toto žehnání může podle Benedikcionálu konat i katolický laik v rodinném prostředí. Požehnání po znamení kříže uvede slovy:

"Velebme Pána Ježíše, neboť On nás miluje a nikdy neopouští." Po odpovědi "Amen" pokračuje vyslovením několika zásadních myšlenek tohoto obřadu:

"Stáří je Boží dar a máme být za něj svému Tvůrci vděční. Chceme proto k tvému požehnanému věku pro tebe vyprositi i dar trpělivosti a věrné odevzdanosti do vůle Boží, abys dovedl snášet obtíže stáří a plně vždy důvěřoval v Boží dobrotu."

Jako i v jiných případech žehnání, posilníme se slovy Písma svatého. Benedikcionál jako nejvhodnější uvádí úryvek evangelia podle Lukáše (Lk 2, 25–32, 36–38) o Simeonovi a Anně. V úvahu však přicházejí přečtení i dalších úryvků. Ze Starého zákona je to Kniha Sirachovcova (Sir 3, 2–18 nebo Sir 25, 6–8, 13–16) či Kniha Moudrosti (Mdr 4, 8–9), z listů apoštola Pavla úryvek z listu Filipánům (Flp 3, 20–4, 1). Následuje Žalm 126 (125), začínající slovy "Když Hospodin přiváděl sionské zajatce..." s odpovědí "Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem".

Obřad pokračuje přímluvami, na které

odpovídáme: "Prosíme Tě, vyslyš nás!".

Obřad žehnání vrcholí žehnací modlitbou. Pronášíme ji soustředěně, zvolna a pozorně:

"Bože, Ty jsi dárce všech dobrých darů. Také dlouhý věk je Tvůj dar. Ty nejlépe víš, kolik dobrého i těžkého prožil tento věřící. Ty nejlépe znáš přání a touhy jeho srdce. Děkujeme Ti za sílu víry a naděje, kterou nám nabízíš. Prosíme Tě, požehnej mu, dopřej mu další roky života v pokoji a věrnosti Tobě. Ať přijímá každý den jako dar Tvé lásky, než touha jeho srdce dojde u Tebe věčného naplnění. Skrze Krista, našeho Pána, Amen."

Závěrem laik říká: "Dej nám Bože své požehnání, chraň nás od všeho zlého a doved' nás do života věčného." Odpovídáme slovem "Amen" a ukončujeme obřad znamením kříže.

Žehnání při odchodu z tohoto světa

Jestliže nemůže být přítomen kněz, který by nemocného zaopatřil svátostmi, uvádí Benedikcionál i možnost laického požehnání umírajícímu. Katolický laik dělá v tomto případě umírajícímu na čele znamení kříže se slovy "Dobrořečme Pánu" s odpovědí "Bohu díky". Při umírání se pak modlí následující modlitbu:

"Vydej se na cestu z tohoto světa, bratře (sestro) v Kristu. Ve jménu Boha, všemohoucího Otce, který tě stvořil, ve jménu Ježíše Krista, Božího Syna, který pro tebe trpěl, ve jménu Ducha svatého, který byl na tebe vylit, kéž dojdeš pokoje v příbytku u Boha na Sionu ve společenství se svatou Bohorodičkou Pannou Marií, se svatým Josefem a všemi anděly a svatými. Požehnej tě všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý. Amen."

Podle situace a stavu nemocného se snažíme jeho a ostatní povzbudit krátkými myšlenkami duchovní útechy. Když nemocný umírá, pomáháme mu především v modlitbách. Modlíme se společně s ním nebo alespoň za něho:

– "Pane, do Tvých rukou poručím svého ducha."

– "Pane Ježíši Kriste, přijmi moji duši."

– "Ježíši, Tobě žiji. Ježíši, Tobě umírám. Ježíši, Tvůj jsem v životě i ve smrti."

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Děčínská Charita

Dopis předal redakci otec biskup, protože byl původně adresován jemu. Abychom vyhověli pisatelce a zveřejnily aktivity děčínské Charity, otiskujeme dopis v mírně zkráceném znění zde v listárně:

...nevím, je-li Vám známo něco bližšího o tom, jak pracuje Charita při farním úřadě v Děčíně IV.

Nikdy jsem totiž nečetla ani zmínku o její práci v měsíčníku litoměřické diecéze „Zdislava“. Proto Vám posílám výstřižek z děčínských novin. Je opravdu smutné, že práci a úsilí o pomoc bližním pí. Ladislavy Vopatové hodnotí tak kladně dvě poradkyně občanských poraden a z nás nikdo.

Já sama využívám služby Charity již dlouho a jsem spokojená. Vysoce hodnotím nejen já, ale i jiní práci paní Vopatové, matky pěti dětí, která navíc ještě studuje. Proto se obracím na Vás, abyste podpořil její úsilí pomáhat starým, bezmocným a nemocným a též řešit jejich obtížné životní situace. Je totiž smutné, že v době, kdy je u nás velká nezaměstnanost, nikdo z těch, kteří na Charitě pracují, nemají jistotu, že příští rok budou zase moci pomáhat všem, kteří to nutně potřebují.

Paní Vopatová musí čekat, odkud jí přijde finanční pomoc a shánět sponzory.

R. Podlahová
vdova, důchodce

Dobrý příklad z Mladé Boleslavi

Mladá Boleslav je místem motorů, žel také městem páchnoucího benzínu. Tisícovky aut, většinou obsazeny jedním řidičem, jezdí sem i tam, aby třeba přivezly nákup z 200 m vzdáleného Kauflandu, nebo aby umožnily svému majiteli slyšet celou mši svatou. Jak prozíravý a pokrokový byl čin arciděkana, P. Václava Hloucha, když před více jak dvěma roky sjednal s bývalým ČSAD hromadnou dopravu z největšího sídliště Severní město na „devátou“. A tak čtyři desítky nejen těch dříve narozených, ale i těch „pohodlných“

nebo lépe těch ekologicky myslících využívají svozu i rozvozu autobusovou „jedničkou“, která projíždí městem.

Ale jenom s tímto podnětným příkladem se boleslavští nespokojili. Vzdálenost farního chrámu ze zmíněného sídliště se počítá na kilometry. Několik desítek lidí již nemusí jezdit za Pánem, ale Pán za svými, aby spolu slavili Oběť. Společenská místnost pečovatelského domu se každé nedělní odpoledne mění v příbytek Pána, který v zimním období již nemrzne, ale spolu se „svými“ slaví svůj příchod v pohodě a teplotku.

Václav

Ad 3/99 „Pod čarou“

Asi nám otrnulo...

K příspěvku umístěného pod čarou v březnovém čísle Zdislavy nabízím čtenářům na místo polemiky slova spisovatele Franze Werfela z knihy „Píseň o Bernadettě“.

„Byl to, opakují, čas plný hrůzy. Byl to však zároveň čas na výsost významný pro mne, neboť jsem poznal zázračnou historii děvčátka Bernadety Soubirousové a zázračné skutky lurdských uzdravení. Jednoho dne jsem složil ve velké tísní slib: Budu-li vyveden z tohoto zoufalého postavení a bude-li mi popřáno, abych dostihl záchranného pobřeží Afriky – slíbil jsem – pak především před jakoukoli jinou prací, pokud mé síly stačí, zapěji píseň o Bernadettě.“

Odvážil jsem se zpívat píseň o Bernadettě, třebaže nejsem katolík, ale žid. Odvahu k tomu mi dal slib mnohem starší a neuvědomělejší. Již za dnů, kdy jsem psával první verše, přísahal jsem sám sobě, že budu svou práci vždy a všude oslavovat Božské tajemství a svatost u lidí bez zřetele k době, která je posměchem a lhostejností a zlobou se odvrací od těchto posledních hodnot našeho života.“

Los Angeles 1. máje 1941, Franz Werfel
Srdečně Vás zdraví „identifikovatelný pán se sklánějící se hlavou, rozjímající, ale dosti málo kritický mariánský nadšenec“ (ctitel).

František Němeček
Mladá Boleslav

Ad 2/99 "Naši bohoslovci"

Ve Zdislavě z února 1999 mne zaujal článek o bohoslovci Pavlu Machovi nazvaný "Naši bohoslovci".

Ve zmíněném článku se píše: "Kněz dneška by se měl příkladně přiblížit lidem a otevřít se jim, aby společnost poznala, že je tu pro lidi a ne lidi pro kněze." V této větě je mnoho pravdy. Často jsem totiž přemýšlel o tom, proč církev (katolická) má tak malou podporu mezi lidmi, ač při minulém sčítání obyvatel se jich k ní hlásilo hodně. Nepochybuji o tom, že je potřeba, aby se zbožní lidé v čele s církevními hodnostáři modlili a provozovali další potřebné rituály. Církev však chybí něco, co by se dalo civilně nazvat reklamou. Nechci tím propagovat něco co dělají některé církve, respektive sekty, či jiní fanatici, kteří své oběti téměř znásilňují, aby je dostali na svou stranu.

U dříve narozených farníků, navštěvujících pravidelně kostel ani není nutné vysvětlovat mnoho, jaký to má smysl. Ale u mladších, zejména náhodných příchozích do kostela je nutné pravdivě umět odpovědět na mnohá proč. Proč povodně způsobily mnoho škod právě na Moravě, kde jsou lidé zbožnější; proč zbožní a poctiví lidé trpí těžkými nepřijemnými nemocemi, kterým mnohdy podlehnou; proč mnohé poctivé rodiny mají smůlu v životě i po generace atd. Nestačí jen říkat, že si to Bůh přeje. Je nutno hledat kořeny těchto důvodů. Jsem přesvědčen, že jsou mezi námi kněží, kteří na tyto otázky umějí odpovědět.

Každý z nás je jenom člověk s dobrými, či špatnými vlastnostmi. Vůbec nezáleží na tom, kdo z nás je, či není věřící. To by měli všichni kněží pochopit a stavět se ke každému podle jeho morálních vlastností. Jsou totiž mezi věřícími i tací, kteří vědomě porušují desatero božích příkázání a naopak leckterý nevěřící je dodržuje, aniž by o nich něco věděl.

Přeji církvi, aby si našla své místo ve společnosti a obohacovala duchovní život nás všech. S veškerou úctou

Jaroslav Šperling
Rovensko pod Tr.

Dovolují si opět připomenout, že příspěvky do našeho časopisu můžete posílat přímo do redakce: P. Michal Podzimek, 468 11 Janov nad Nisou 41

Věřím v život věčný

V rozhovoru s biblickou Martou nám Kristus slíbil: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky." Pro křesťana, který spojuje svůj život i smrt s Ježíšem, je tedy smrt příchodem k němu a vstupem do věčného života. "Neumírám, vcházím do života", řekla krátce před smrtí sv. Terezie od Dítěte Ježíše a podobně jako ona smýšleli mnozí jiní, především mučedníci. V liturgii církve je křesťanský pohled na smrt pěkně vyjádřen např. slovy preface za zemřelého: "Život těch, kdo v tebe věří, nezaniká, ale ve smrti se naplňuje, a když se rozpadne naše pozemské obydlí, dostaneme u tebe domov věčný."

Smrtí končí jediný pozemský život

Smrtí končí pozemské putování člověka, čas milosti a slitování, který mu Bůh dopřává, aby naplnil svůj pozemský život podle Božích záměrů a aby tak rozhodl o svém posledním osudu. Když skončí náš "jediný pozemský život" (SN 48), už se nevrátíme žít jiné pozemské životy. Po smrti není žádné "převtělování" (reinkarnace), ale následuje osobní soud a "život budoucího věku".

Poslední soud

Písmo zdůrazňuje, že po smrti bude každý souzen podle svých skutků. Jak probíhá takový soukromý soud, to nikdo předem s určitostí neví. I když víme, že lidská slova nedokážou plně vyjádřit Boží skutečnost, můžeme říci asi toto: Člověk je ve smrti zalit Božím světlem, v němž s naprostou jistotou poznává sám sebe bez omylu a sebe-

klamu, protože nepoužívá lidských měřítek, ale Božích. Může sám posoudit, co ve světě vykonal dobře, co špatně, jaké kladné hodnoty s sebou nese na věčnost a jaké dluhy ho tíží. Člověk tedy koná soud sám nad sebou: Všechny jeho činy a motivy jsou najednou přítomné a člověk poznává, jaký je před Bohem, a podle toho poznává i svůj věčný

osud. Jestliže je pravda, že se může člověk ještě ve smrti rozhodnout pro Boha nebo proti němu, pak tento zvláštní soud spadá s tímto rozhodnutím v jedno. Bůh vyslovuje svůj rozsudek v rozsudku, kterým člověk soudí sám sebe. To, co člověk zvolil, potvrzuje s konečnou platností Bůh: buď život v neustálé lásce, nebo život v neustálém vzdoru vůči Bohu a uzavření do sebe.

Každý člověk obdrží tedy hned po smrti ve své nesmrtelné duši svou věčnou odplatu: buď projde očišťováním, nebo ihned vchází do nebeské blaženosti, nebo je ihned zavřzen.

skutečnost nebe

Žít v nebi znamená "být s Kristem". Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství a jsou dokonale očišťeni od všech hříchů a trestů za ně, stávají se navždy podobní Bohu, protože ho vidí "tako-

vého, jaký je" (1J 3, 2). Tento dokonalý život, toto společenství života a lásky s Nejsvětější Trojicí, s Pannou Marií, s anděly a se všemi blaženými se nazývá "nebe". Nebe je duchovním uzráním toho, co v pozemském životě začalo: Na zemi člověk putuje k cíli, v nebi cíle dosáhl, na zemi se setkával s Bohem ve víře, v nebi tváří v tvář. Nebe je

log s Bohem, ale poznává, že na to není ze své strany připravena. Vidí Boha, jaký je a co pro ni znamená, a cítí palčivou touhu v lásce se s ním spojit. Přitom poznává, že její láska není dosud schopna takového čistého objetí. Proto trpí prudkou bolestí nad svou nehotovostí a nezralostí. Podstata "očišťení" je tedy v růstu lásky duše k Bohu, lidské Já při něm ustupuje před božským Ty.

Památka zemřelých

Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť, aby očišťení mohli dosáhnout blaženého patření na Boha.

skutečnost pekla

Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. O lásce k Bohu však nelze hovořit tam, kde člověk těžce hřeší. Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí a nepřijmout ani v posledním okamžiku života milosrdnou lásku Boží, to znamená zůstat navždy oddělen od Boha. Tento stav konečného vyloučení sebe ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem "peklo".

Ve chvíli Kristova slavného návratu nastane poslední soud. Bude mu předcházet vzkříšení všech mrtvých. Ukáže se, že Boží spravedlnost vítězí nad všemi nepravostmi spáchanými jeho tvory a že Boží láska je silnější než smrt.

viz též KKC 1013–1040

P. Antonín Audy